

SEDM LET SMLOUVY

JIŘÍ KOTRLA

(Konference v Kraskově, srpen 2004)

Chtěl bych dnes navázat na to, co jsme slyšeli včera večer od bratra Martina. A věřím, že se nám podaří z Boží milosti projít tyto věci v pozornosti.

Hospodine, chci Tě poprosit, abys mezi nás v tuto chvíli vložil pokoj, abychom mohli nechat mluvit Boží slovo. Aby procházelo naše srdce, aby to nebylo jenom vyučování, ale abys na pozadí mluvil do našich srdcí. Aby ses dotýkal, Pane, našich duší. Tak abychom dělali skutky, které jsou Tvoje. Haleluja. Amen.

Bratr Martin včera mluvil na konci svého kázání o čase. Já bych na to chtěl navázat. Ještě předtím bych se však chtěl zmínit o jedné věci – promluvit maličko o vzkříšení. O principu vzkříšení. Taková tradiční představa je, že všichni věřící budou v určený čas vzkříšení. Automaticky. Přijde Kristus, zazní trubka a všichni věřící v jedné minutě společně vstanou. Je to pravda, ale ne úplná pravda. Jaká je pravda o vzkříšení? Myslím teď vzkříšení do nesmrtelnosti. (Ne například Lazarovo vzkříšení z hrobu, Lazar zase zemřel, že?) Takže mluvím o vzkříšení, po kterém už není žádná smrt.

Podívejme se do 15. kapitoly 1. Korintským, do kapitoly vzkříšení. Na jejím konci je popsán princip, vnitřní podstata vzkříšení. Kdy anebo kdo může být vzkříšen. To není automatická věc. Pro vzkříšení existuje určitá podmínka, která musí být splněna. Bez ní nelze tělo do nesmrtelnosti vzkřísit. Co je zde napsáno? 54. verš: „*A když porušitelné toto (tělo) obleče neporušitelnost a smrtelné toto obleče nesmrtelnost (což je vzkříšení), tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.*“ Když nastane vzkříšení, je smrt pohlcena ve vítězství. A nyní 55. verš: „*Kde jest, ó smrti, osten tvůj?...*“ To znamená, že smrt má nějakou příčinu. Má nějaký osten, a dokud osten existuje, tak smrt vládne. Aby tedy smrt byla poražena, musí být odstraněn tento osten. Je to tak? A teď, co je ten osten? 56. verš: „*Osten pak smrti jestiť hřích...*“ Osten

smrti je hřích. Slovo osten zde můžeme zaměnit za slovo vítězství. Pak bychom řekli: Vítězství smrti je hřích. Takže má-li nastat vzkříšení (porážka smrti), musí se vyřešit otázka ostnu. Je třeba vyřešit otázku hříchu v člověku.

Pokud tedy vládne hřích, vládne smrt. Následek toho je, že není vzkříšení. A dále, pokud hřích nevládne, pokud je hřích vytlačen? Smrt ztrácí svůj bodec. Smrt se nemá kde chytit. Smrt totiž může přicházet jenom proto, že někde v člověku je hřích. **Pokud je hřích zničen, je porážena i smrt – a to je vzkříšení.** Proto v Božím lidu mluvíme o vytlačení hříchu z našich životů. Protože tím činíme cestu pro vzkříšení. Je to tak?

Ještě jeden verš v Novém zákoně, Římanům 8:11, mluví o stejné věci: „*Jestližeť Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých v vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.*“ Pokud v člověku přebývá Boží Duch, má moc v něm zničit hřích. A následně vzkřísit jeho tělo. Je to tak? Je to ten Duch, který obživí naše smrtelná těla, protože je přítomný v našem nitru. Může být někdo vzkříšen, když nemá tohoto Ducha v sobě?

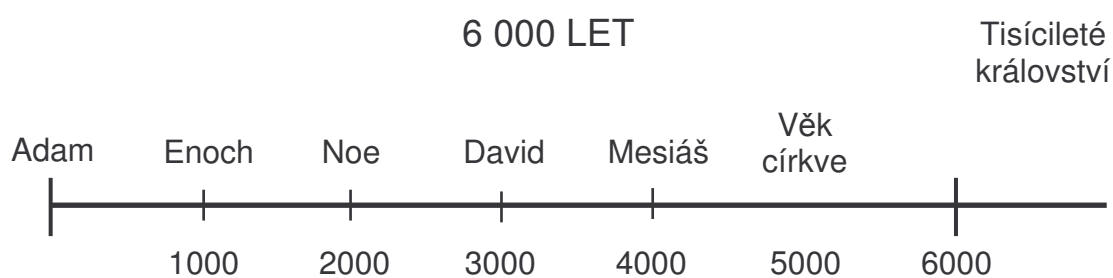
Teď ještě jeden příklad. Všimněte si, že když Ježíš sloužil, měl tělo jako my. Měl smrtelné tělo. Tělo, které bylo možné zabít (tzn., že nebylo nesmrtelné). A přesto o sobě říkal, že je vzkříšení a život. Že je vzkříšení, i když má smrtelné tělo. Proč? Protože v jeho duši přebýval v plnosti Duch. A hřích byl vyhlazen. Proto měl v sobě vzkříšení. I přesto, že mohl zemřít. Smrt Ho neudržela a Ježíš vstal z mrtvých. Říkám to jako úvod k tomu, o čem chci mluvit dál. Abychom si uvědomili, jakou důležitost má vytlačení hříchu ze života.

Nyní se dostávám k času. Kde v čase jsme a jak se Bůh vůbec na celou historii člověka dívá. Chtěl bych na začátek říct takové dvě pravdy, dvě teze. Pak se k nim dostaneme podrobně. První – Bůh určil čas, ve kterém člověk dospěje do synovství. Stvořil člověka a dal mu čas, aby dorostl do obrazu, který pro něho Bůh zamýšlel. Kolik času mu dal? Kolik roků? Je to zhruba šest tisíc let. Včera jsme to už slyšeli. A druhá teze je, že z těchto 6000 let Bůh vyčlenil sedm let, kdy člověk bude chodit v Boží plnosti. Svět tuto plnost Božího obrazu uvidí na obyčejných lidech z masa a krve. Uvidí na těchto lidech Boha, ať se to týká plnosti lásky,

plnosti trpělivosti, i co se týká hříchu – to znamená vítězství nad hříchem. Bude to předtím, než nastane tisícileté království vlády Krista.

Já tady teď nakreslím takovou časovou osu. 6000 let, kde na začátku není nikdo jiný než Adam. Celá linka představuje 6000 let. Ten zbytek je tisíc let plnosti, odpočinku, kdy svět uvidí plnost toho, co Bůh vytvořil. Teď bych tento čas pro přehlednost rozdělil hlavními milníky. Na začátku Bůh stvořil člověka, Adama, a po celou dobu měl na mysli tuto časovou linku a že to, co se bude dít uprostřed, bude sloužit k tomu, co se objeví na konci. To znamená, že to nejsou tři čtyři různé příběhy, jak občas někteří říkají. Jako že Bůh to nejdřív zkusil s Adamem, to nevyšlo, protože Adam zhřešil. Zvrhlo se to později tak, že Bůh musel dopustit potopu. Změnil plány – zkusil to s Izraelem a se zákonem. Nebylo to dostatečné. Tak změnil znovu plány a dal Ježíše Krista, a konečně to vyšlo. Tak to není. Bůh od začátku viděl tentýž příběh člověka.

Takže stvořil Adama. A víte, co se stalo zhruba po tisíci letech? Je tam jedna událost, která nás může zajímat. Zhruba v roce 1000 byl Enoch vzat ze země. Nebylo to přesně 1000, ale asi tak 970. A víte, co bylo přibližně v roce 2000? Zhruba v roce 2000 byla potopa (Noe). V roce 3000 byl na scéně David. Potom asi v roce 4000 se stalo co? Přišel Mesiáš. Pak následuje 2000 let – můžeme je nazvat věkem církve, který se naplňuje na konci šesti tisíc let.

(Čísla na ose jsou pouze přibližná a ilustrativní)

Tohle je tedy taková mapa, kterou později ještě upravíme. Kde je na ní sedm let, o kterých jsem mluvil? Kde v Bibli jsem vzal těch sedm let? Pojďme spolu do Daniela do 9. kapitoly a pokusíme se jednoduchým způsobem toto nelehké proroctví pochopit. Bůh zde udává další časové období. Pokusíme se ho zařadit do naší časové mapy. Daniel 9:24 říká: „*Sedmdesáte téhodnů (týdnů) odečteno jest lidu tvému a městu svatému*

tvému...“ Řekli jsme si, že Bůh dal 6000 let před příchodem svého království. A teď čteme, že je tady nějakých 70 týdnů. Kam patří? Nejdříve kolik času představuje 70 týdnů? Je to přesně 490 let. Návod, jak se to počítá, pro vaši informaci, je v Leviticu 25:8.¹ Tam zjistíte, že jeden týden je sedm let. Takže v Danielovi čteme, že Bůh dal svému lidu 490 let. Máme tady další období a pokusíme se ho najít na naší časové lince.

Co se má v tomto období stát? Čtěme dále 24. verš: „*Sedmdesáte téhodnů odečteno je lidu tvému a městu svatému tvému k zabránění (zastavení) převrácenosti a k zapečetění hříchů i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i prorocství, a ku pomazání Svatého svatých (svatyně svatých).*“ To se má stát, než skončí toto období. Ještě k českému překladu: máme tam napsáno vyčištění nepravosti, ale správněji podle originálu je nalezení usmíření pro nepravost. Co chci podtrhnout, že budou zapečetěny hříchy. V češtině ani toto není nejlépe přeloženo. Spíše tam je, že hříchy budou zastaveny, odstraněny. Bude zastaveno hřešení. Bůh tím říká, že zjeví způsob, jakým bude možno hřích odstranit. Jaký je ten způsob? Skrze oběť Ježíše Krista je člověku dána moc zničit hřích. (srv. Žid 9:26-28) Znamená to, že než skončí toto období 490 let, Bůh člověka přivede na místo, kde zvítězí nad hříchem. Haleluja.

Nyní pojdme těch 490 let nějakým způsobem nakreslit. Udělám tady ještě jednu linku, kterou potom vložíme do té hlavní osy.

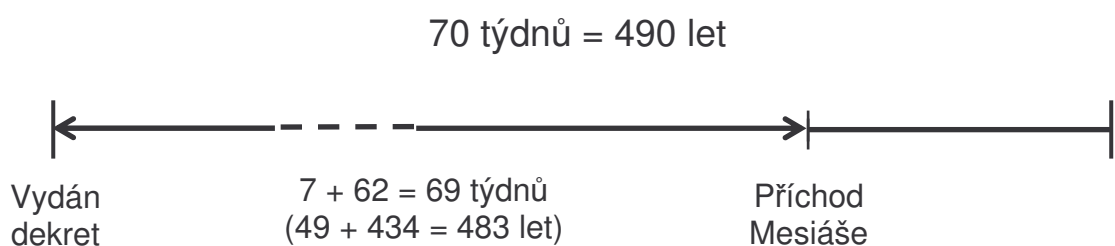
70 týdnů = 490 let

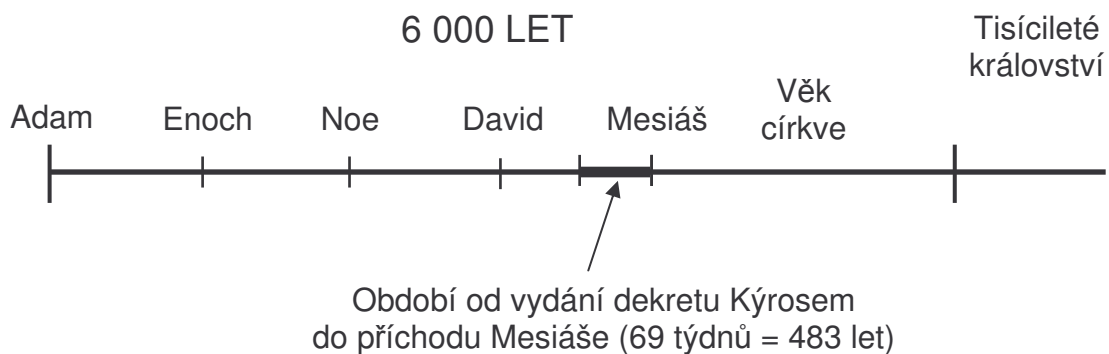
Sedmdesát týdnů, což je 490 roků. Pojdme teď do verše 25, kde k tomu máme nějaké podrobnosti: „*Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesát dva...*“ To znamená sedm plus šedesát dva. To je kolik? $7 + 62 = 69$. Šedesát devět týdnů do příchodu Mesiáše. Co je na začátku? Co je spouštěč tohoto 490letého

¹ 3Moj 25:8 – „Sečteš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřiceti devět let.“

období? To, že král Kýros vydal příkaz, aby se Židé vrátili z otroctví do Jeruzaléma a znovu ho vystavěli. Takže tady napíšu na začátek tohoto období příkaz k tomu, že se Židé mohou vrátit. Jakmile král tento dekret vydal, Bůh spustil stopky. A od té chvíle běžel nový čas. Čteme, že bude 69 týdnů, což je 483 let, k druhé události. A to je co? Příchod Mesiáše.

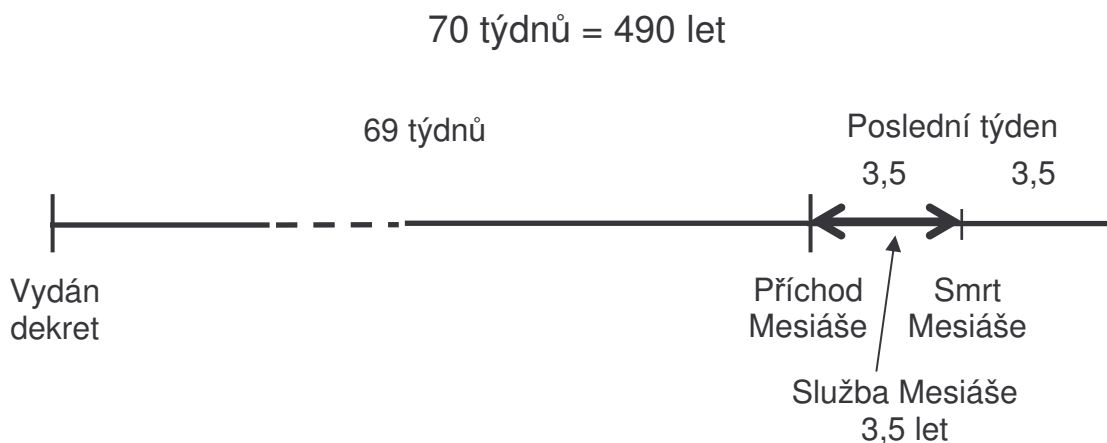

Příchod Mesiáše je událost, kterou víme, kam umístit do naší první časové mapy. Mesiáš přišel, a tím příchodem nemyslíme Jeho narození, ale Jeho vstup do služby Mesiáše. A mezi těmito dvěma událostmi bylo 483 roků. Je to tak? Takže když se podíváme na první linku, tak to znamená, že 483 let se naplnilo někde tady (viz níže). Byly to Boží hodiny, které spustil tím, že Kýros vydal Židům příkaz k opuštění Babylona.

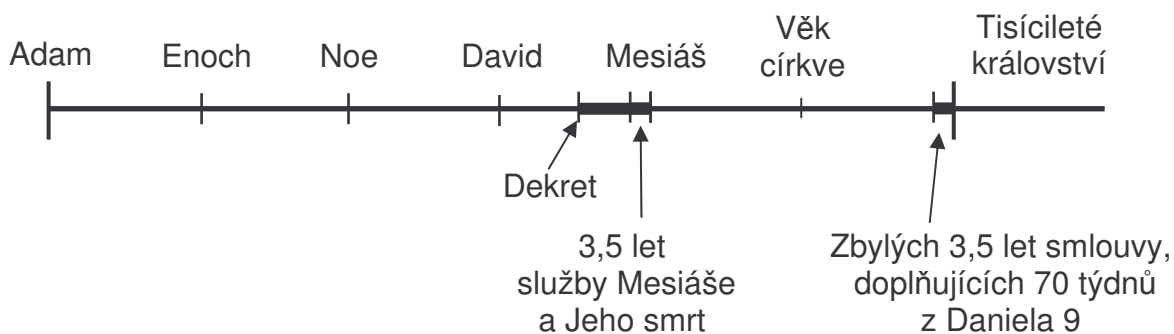

Bůh ve 24. verši mluví o 70 týdnech. Zatím jsme jich pokryli jenom 69. Verš 26 říká něco dál: „*Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš*,...“ Toto některé křesťany mate. Jak to, že bude Mesiáš zabit po 62. týdnu, když přišel až v 69. týdnu? Nesmíme zapomenout na sedm týdnů na počátku (z 25. verše) a přidat je k 62. Takže správněji bychom četli: „*Po týdnech těch sedmi a šedesáti dvou zabit bude Mesiáš*.“ To znamená někde po 69. týdnu, po svém příchodu, bude zabit. Bude zabit.

Je to Jeho úkol, je to Jeho poslání. Kdy přesně byl zabit, máme napsáno v 27. verši. Tento verš mluví o tomto období po 69. týdnu, což je jeden týden – sedm let. Říká, že Bůh „*utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, u prostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché...*“. Uprostřed týdne. Po 3,5 letech. Kříž. Konec židovským obětem učinila ta jedinečná, dokonalá oběť. Oběti nemohl ukončit antikrist, ale jedině vyšší oběť. Vyšší oběť, která předcházející oběti pokryla. V listu Židům čteme, že Kristus byl tou dokonalou obětí, tím Beránkem, který byl zabit.

Vidíme, že poslední týden je zvláštní období utvrzení smlouvy. Bůh utvrdí smlouvu s mnohými. Je to právě to období, o kterém jsem mluvil na začátku jako o druhé tezi. Sedm let, kdy se Bůh zjevuje v lidském těle na zemi. Mesiáš byl člověk, v kterém přebýval v plnosti Bůh. Pokud sledujeme časovou linku, vidíme, že v době Ježíše se naplnilo téměř celých 70 týdnů, až na druhou polovinu posledního týdne. Protože když Ježíš po tři a půlleté službě zemřel a odešel k Otci, Bůh zastavil stopky. Zastavil dopočítávání 70 týdnů. Doplním tedy do naší časové linky 3,5 let Ježíšovy služby. Když Ježíš odešel, zůstalo nenaplněných 3,5 roku. To zůstává. Kde jsou? V Danielovi čteme o 7 letech, ale v knize Zjevení čteme už jenom o 3,5 letech. Zjevení bylo napsáno až po Ježíšových 3,5 letech. To znamená, že druhých 3,5 let zůstává, aby se naplnily na konci, před příchodem království. Bůh toto nazývá obdobím smlouvy, obdobím utvrzené smlouvy. Boží smlouva trvá celou dobu, ale utvrzena bude jenom po sedm let (jeden týden). Slovo utvrzena znamená, že smlouva bude upevněna, potvrzena, naplněna, její účinky budou zjeveny po období sedmi let na zemi.

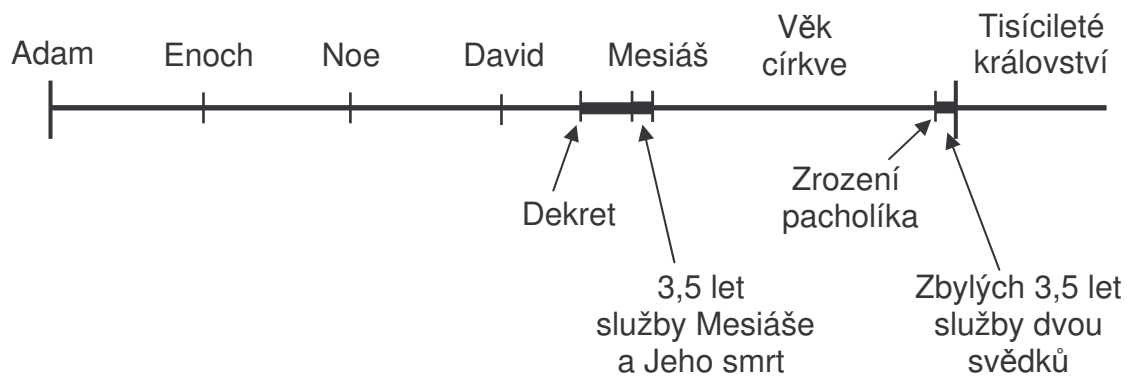
Než se podíváme do Zjevení, které napsal Jan, co o tomto období na konci věků říkali ostatní apoštolové? Věřili, že něco takového existuje? Že před příchodem Kristova království bude nějaké zvláštní období? Podívejme se, co říká Pavel. Římanům 8. kapitola, verš 19. Tam je napsáno, a už jste to tady slyšeli několikrát, že „*stvoření pečlivě, jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích*“. V době apoštola Pavla se děly jedny z největších zázraků na světě. Jeho stín uzdravoval lidi. A přesto říká, že Boží synové nejsou ještě zjeveni. Přesto, že zakoušel tak velké probuzení, tolik Božích zázraků, nepovažoval to za zjevení Božích synů. Pavel čekal, že přijde něco v pozdější době. Amen?

A co Petr? 1. Petrova 1. kapitola, verš 5: „*Kteríž mocí Boží ostríhání bývají skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.*“ Cožpak nebylo spasení zjeveno v Petrově čase? Píše zde, že spasení je připraveno, aby bylo teprve zjeveno, a to v posledním čase. Mluví o tom jako o budoucí události. Jak to Petr myslel? Cesta spasení zjevena byla, ale plnost, utvrzení spasení, tak jak tomu Petr rozuměl, ještě nebylo. Věřil, že na konci období, na konci času, se stane něco, co zjeví a odhalí Boží spasení v plnosti. Takže vidíme, že i Petr měl potuchu o tom, že na konci věků přijde něco zvláštního, co se zjeví na této zemi. Mějte toto slovo, že se spasení zjeví, na mysl, protože se k tomu dostaneme ve Zjevení.

Pojďme tedy do knihy Zjevení a podívejme se, co se tam píše o období 3,5 let. Žádné jiné období není v Bibli tolikrát tak precizně potvrzováno jako těchto 3,5 let. Bůh si dal záležet, aby to bylo jasné. Dokonce používá několik způsobů popisu tohoto období. Říká 3,5 let, 42 měsíců, 1260 dnů. A ještě židovským způsobem časy, čas a půl času. Žádné jiné období není tolikrát a tak přesně v Bibli popsáno. Bůh vidí toto období jako vyvrcholení své práce trvající 6000 let.

Zjevení 11. kapitola, od 3. verše. Bůh zde začíná dopočítávat toto zbývajících období 70. týdnů. Podívejme se, jak to popisuje: „*Ale dám moc dvěma svým svědkům, kteří budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečení pytlou.*“ (NBK) Jejich služba je přesně na den ohraničena touto dobou. Od čtvrtého verše: „*Ti jsou ty dvě olivy a dva svícny stojící před tváří Boha vsí země. A kdyby jim chtěl někdo ublížit, vyjde z jejich úst oheň a pohltí jejich nepřátele. Kdyby jim tedy chtěl někdo ublížit, musí být takto zabit. Ti dva mají moc zavřít nebe, aby za dnů jejich prorokování nepršel déšť; a mají moc nad vodami, aby je obraceli v krev a aby zasáhli zemi jakoukoli ranou, kdykoli budou chtít.*“ (NBK) Toto je služba církve dvou svědků. Je to naplnění Božího zaslíbení a proroctví, které obdržel Daniel. A všimněte si, v jaké autoritě a moci budou na této zemi stát. Celá země bude ovlivněna jejich službou.

Dále ve 12. kapitole je popisováno totéž období a mluví se zde o začátku této služby. Pojdme si přečíst prvních 6 veršů: „*I ukázal se div veliký na nebi:...*“ (Jen tak pro informaci – div na nebi mluví o duchovní scéně, o duchovních věcech, nikoliv o nějakém fyzickém porodu, jak někteří tvrdí.) „*...Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc, a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd. A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu, a trápěci se, aby porodila. I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun. Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby, jakž by porodila, syna jejího sežral.*“ A v 5. verši: „*I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.*“ Šestý verš nám poskytuje časovou informaci. Kdy se to stane? „*A žena (po porodu) utekla na poušť, kde měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili...*“ Jak dlouho? „*...za dnů tisíc dvě stě a šedesát.*“ To znamená, jestliže zrození syna pacholíka bylo okamžikem, od kterého se začíná počítat 1260 dnů, jsme přesně na počátku 3,5 let. Pacholík představuje tutéž církev jako církve dvou svědků. Její zrod je začátkem 3,5 let. Potom nastává 3,5leté období, kdy je žena skrytá na poušti. Amen? Takže víme, kde se v čase nacházíme.

A teď, kdo je pacholík? Zřejmě to všichni víte, ale přesto se tomu stručně věnujme. Kde je biblický důkaz toho, kdo pacholík je? V 5. verši máme napsáno, že porodila syna pacholíka, který má dělat co? Spravovat všechny národy železným prutem. Kdo v Bibli toto zaslíbení dostal? Kde je to napsáno? Je to ve 2. kapitole Zjevení, verše 26 a 27: „*Kdož by pak vítězil, a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany. I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrnčířova střískání budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého.*“ Takže kdo je pacholík? Ten, který vítězí. Haleluja. To znamená, že scéna zrození pacholíka nemluví o ničem jiném než o „vyjití“ církve, která vítězí. Církev se dělí na tu, která vítězí, a na tu, která nevítězí. Mnozí říkají, že pacholík je scéna narození Ježíše Krista anebo zrození státu Izrael. Ale pokud vykládáme Bibli Bibli, pak vidíme, že toto zaslíbení je dáno vítězící církvi ze Zjevení 2 a 3.

Dále je o pacholíkovi napsáno, že je vytržen k Bohu na Jeho trůn. Komu je zaslíben trůn? Zjevení 3:21: „*Kdož svítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já svítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.*“ Kdože je pacholík? Ten, kdo zvítězí. Je to ta část církve, která zvítězí.

Tak, a ještě jeden biblický důkaz o tom, kdo je pacholík. V řečtině jsou to dvě slova. V angličtině manchild, česky syn pacholíka. Z originálu by mělo být přeloženo spíše jako „muž syn“. Je to zvláštní pojmenování pro někoho, kdo se právě narodil. Muž syn. Nebo také „mužského pohlaví syn“. Jako kdyby nebylo jasné, že když se narodil syn, je automaticky mužského pohlaví. A za druhé, jak může být někdo, kdo se právě narodil, muž? Ohledně slova muž se podívejme do Efezkým 4:13. Už jsme to tady četli. Kontext je, že Bůh dal apoštoly, celou pětinasobnou služebnost, aby bylo dosaženo určitých věcí. A konkrétně ve 13. verši vede jejich služba

k tomuto cíli: „Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v muže dokonalého,...“ Muž. Žena porodila muže. Zrození pacholíka je naplnění tohoto slova z Efezským. **Veškerá práce apoštolů, proroků, evangelistů, učitelů a pastýřů vrcholí v tom, že se rodí muž** (přitom církev vždy byla spíše zobrazována jako žena). Dokonalý muž. Dále je popsána míra muže: „...v míru postavy plného věku Kristova.“ Takže jejich služba vede k tomu, že se změní církev. Dojde k rozdělení církve, a část vstoupí do této plnosti věku Krista.

Víte, mnoho křesťanů řekne, že toto Slovo se naplní až v nebi. Otázkou pak je, proč bychom na zemi potřebovali služebnosti, jestliže k naplnění tohoto Slova stačí dostat se po smrti do nebe? A navíc 14. verš říká, že se to musí stát proto, abychom již nebyli děti zmítající se a točící každým větrem učení. V nebi není žádný vítr učení. Toto se musí stát na zemi. To znamená, musí se to týkat období, kdy člověk může být zmítán různými učenými a duchy. Pak se z něho v určitém okamžiku stane dokonalý muž. A služba pětinasobné služebnosti dojde svého vrcholu. Haleluja.

A to druhé slovo „syn“. Potřebujeme k tomu nějaký verš? Už jsme ho četli v epištole Římanům 8:19. Stvoření očekává, až se zjeví Syn. Až se zjeví Boží synové. Narození syna pacholíka je vyvrcholením Božího díla s Jeho synem Adamem. Když Bůh na počátku naší časové osy tvořil Adama, tak v něm viděl pacholíka. Stvořil ho podle svého obrazu. A pak ho nechal 6000 let růst skrze nástroje, které postupně dal. Až se stane tím mužem, tím synem, kterého Bůh měl na mysli, když Adama stvořil. Haleluja. Efezským 4 je mocná kapitola, která o těchto věcech mluví. Tohle se musí stát předtím, než Ježíš přijde otevřeně na zem. A můžeme to čekat v brzké době. Bůh nás zve, abychom toho byli součástí. O tom včera mluvil bratr Martin. To je ten cíl, záměr, pro který se dělo všechno, co se dělo uprostřed časové osy od Adama dál. Amen?

Ještě můžeme chvilku pokračovat, nebo už mám skončit? Podívejme se na začátek těchto 3,5 let ještě z jednoho pohledu. Zjevení 12:1-6 mluví o zrození pacholíka, a o úplně stejné věci mluví tatáž kapitola od 7. verše. Od verše 7 do verše 14 se pisatel vrací zpátky k této události a popisuje ji jinými slovy. Takže nyní budeme číst o začátku 3,5 let, které zbývají. Sedmý verš říká: „I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.“ Až bude čas, můžeme si vysvětlit, co zde představuje ono nebe, kde bojuje dobro proti zlu. Jen řeknu, že

toto nebe reprezentuje duši člověka, o kterou se v duchovních místech bojuje. Osmý verš říká: „*Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich v nebi.*“ Cílem je, aby ďábel nenašel nic v lidské duši. „*I svržen jest drak ten veliký, had starý, kterýž slove ďábel a satanáš, svodící všecken okršlek světa; svržen jest na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.*“ Kde není hřích, tam se satan nemá čeho chytit. A proto musí spadnout. V tu chvíli Jan slyší v nebi veliký hlas. Verš 10: „...*Nyní (v tuto chvíli) stalo se spasení.*“ Nyní se stalo spasení. Kdy nastalo spasení? Když satan neměl místo v lidské duši. A to je naplnění Petrova slova, které jsme četli, kdy říká, že spasení bude zjeveno v posledním čase. Haleluja. Spasení je hotovo, připraveno, ale bude zjeveno v čase posledním. A Jan Petrovi odpovídá: „Nyní.“ „*I slyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. Ale oni svítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti. Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, kteří přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.*“

Ted' ještě nějaký časový údaj. Abychom věděli, kde přesně se v čase nacházíme, kdy se to stane. Když se drak rozhlédl a viděl, že je svržený na zem, „*honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka. Ale dána jsou té ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času.*“ Když byl satan svržen z duší svatých na zem a začal pronásledovat ženu, tehdy začalo 3,5leté období. Haleluja? Satan se rozhlédl a viděl, že má jenom 3,5 let. Takže zrození pacholíka není nic jiného než svržení satana z duší svatých. Tehdy se začne dopočítávat toto 3,5leté období. Amen.

A ještě jedna zajímavost. Ježíš započal svých 3,5 let úplně stejně. Ukázal satanovi, že v Jeho duši nemá ani kousek místa. Ježíš byl pokoušen na poušti a zvítězil nad satanem, protože satan se v Něm neměl čeho zachytit. Ježíš odešel z pouště jak? Plný **moci** Ducha svatého. A začal 3,5 let své služby. Stejně je tomu s Božím lidem na konci. Haleluja.

Další průběh služby je rovněž podobný Ježíšově. Ježíš neměl body-gardy, neměl papamobil. Víte, co je papamobil? Obrněné auto s neprůstřelnými skly, které používá papež, aby ho nikdo nemohl zastřelit.

Ježíš toto neměl. Ale měl kolem sebe Boží moc. Když Ho někdo chtěl zabít (a měl hodně nepřátel, kteří Ho chtěli zabít), tak neuspěl. Haleluja. A není to tak, že po 3,5 letech selhala ochranka, Petr s mečem. Ježíš říká v Janovi v 10. kapitole od verše 17: „*Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal. Nižádnýť ji neběře ode mne,...*“ Ani císař, ani židovská velerada, ani Jidáš. Nikdo ji od něho nebral, nemohl vzít. „*...ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.*“ Haleluja.

Na konci druhých 3,5 let, druhé poloviny sedmi let, týdne smlouvy, se to opakuje. Zjevení 11:7: „*Ale když dokonají (dva svědkové) svědectví své, šelma ta vystupující z propasti válku povede proti nim, a svítězí nad nimi, i zmorduje je.*“ Vypadá to stejně, jako když zajali a zamordovali Ježíše. Ale jen málokdo ví, jaké je skutečné pozadí tohoto zabití. Připomínám, že dva svědkové byli rovněž nedotknutelní. A přesto jsou na konci poraženi. Je to jenom proto, že vědí, že v sobě mají vzkříšení z Ducha Božího. Věří tomu, že když vytlačí hřích ze života, tak i když je zabijí, vstanou k životu. Haleluja. Kde není osten smrti, tam smrt „nebere“. Nemůže zůstat. A protože tomu věří, tak se nechávají zabít.

„*A ležeti budou těla jejich mrtvá na rynku města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdež i Pán náš ukřižován jest.*“ To je zvláštní zmínka, že i náš Pán tam byl ukřižován. Jdou stejnou cestou za Beránkem. Verš 9 až 11: „*A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů ta těla jejich mrtvá za půl čtvrtá dne (tři a půl dne), ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích. Anobrž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, kteříž přebývají na zemi. Ale po půl čtvrtu dni (po třech a půl dnech) duch života od Boha vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli.*“ Haleluja. Kde není hřích, tam není osten smrti. Dále 12. verš: „*Potom slyšeli hlas veliký s nebe, řkoucí k nim: Vstupte sem. I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřátelé jejich. A v tu hodinu stalo se zemětřesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito jest v tom zemětřesení sedm tisíců lidu, a jiní zastrašeni jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému.*“ Pokání. Haleluja. Vzkříšený život se zjevuje lidem a mnozí budou činit pokání.

Verš 14: „*Bída druhá pominula,...*“ neboli šestá trubka skončila. Haleluja? Máme zde další časovou informaci. Vzkříšením dvou svědků

končí 3,5 let a zároveň je to konec šesté trubky. Vnímáme to? A co čteme dál: „...a aj, třetí bída přijde rychle. A sedmý anděl zatroubil...“ Krátce nato začíná troubit sedmý anděl. Sedmá trubka mluví o příchodu království Ježíše Krista. Je to tak? „...i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněnat' jsou království světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatit' bude na věky věků.“ Haleluja. Toto zvláštní období tří a půl let s následným vzkříšením dvou svědků je jakoby vstupní bránou do tisíciletého království, do království Boha a Jeho Krista. Víte, že jakmile budou vzkříšeni dva svědkové, nebudou už mít smrtelné tělo? Budou mít tělo jako Ježíš po svém vzkříšení, duchovní tělo. Ale ta největší sláva je, že to všechno, co se děje během 3,5 let, se děje ve smrtelném těle člověka. Ve smrtelném člověku, tak jak byl stvořen Adam, jak člověk existuje celých 6000 let. V tomto těle bude člověk schopen ukázat a vyjádřit Boha. Haleluja. A to je něco, co očekáváme. Na této konferenci chceme dovolit Hospodinu, aby nás pročišťoval, aby vykazoval hříchy z našeho života, abychom mohli do těchto věcí vstoupit. Sláva Hospodinu.

Ještě než skončíme, dovolte dovětek. Těchto tři a půl let na konci není jenom vyvrcholením Božího člověka, ale také d'áblova člověka. A to je šelma. Je zvláštní, že šelma (systém, který bude vládnout na světě) bude vládnout přesně 3,5 let. To je ten krátký čas, kdy satan padá na zem, ztrácí svoji pozici v nebi, v duši člověka, a pomazává šelmu. Je to tak? Zjevení 13, konec 2. verše: „...I dal jí (šelmě) drak sílu svou, a trůn svůj, i moc velikou.“ **Bůh dává moc dvěma svědkům, drak dává moc šelmě. Bůh dává pacholíkovi trůn, drak dává trůn šelmě. A dochází ke střetu těchto dvou mocností.** My víme, která z nich vítězí. A když to na konci vypadá, že přece jen zvítězí šelma, je to právě okamžik její porážky. Haleluja.

Ve 4. a 5. verši čteme: „Klaněli se tomu draku, kterýž dal moc šelmě; klaněli se i šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní? I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce.“ Ta šelma představuje největší totalitu na světě. Naprostá kontrola všech lidí na zemi. Vidíme, že se svět k tomuto uspořádání chýlí. A my se potřebujeme skrýt v Kristu, abychom byli schopni se jí postavit. Znaky šelmy vidíme ve Spojených státech v tom, co se stalo s rodinami našich bratrů v Kristu. Ale co víc, povaha šelmy rychle sílí a roste v lidských myslích. Nepodporujme

šelmu. Ať se projevuje v myšlenkových vzorech, způsobech myšlení anebo v politice. V prvním verši o ní čteme, že vystupuje z moře. A moře ve Zjevení 17 symbolizuje množství národů. Hitler byl šelma, mocná šelma. Nebyla to však tato šelma, protože vystupoval jenom z jednoho národa. Ale v tuto dobu se národy spojují, aby šelmu podporovaly společně. Odevzdávají jí svoji suverenitu, svoji moc. Tato šelma bude mít výjimečnou moc, protože vnikne do národů zevnitř. Hitler na to šel zvenku a jednotlivé národy napadal. Tato šelma jde obráceně. V časech míru si podrobuje národy, prováže se s nimi na všech rovinách a když pak povstane, národy nebudou mít obranu.

Co se ještě děje během těchto 3,5 let? Mluvili jsme o pacholíkovi jako o vítězné církvi. Co ta církev, která nevíteží? Zjevení 11, první dva verše: *„I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, řka: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm. Ale síň (nádvoří), kteráž vně jest před chrámem, vyvrz ven, a neměř ji. Neboť jest dána pohanům, a budou tlačiti město svaté...“* (jak dlouho?) *„...za čtyřidceti a dva měsíce.“* Zkáza je zde omezena na konkrétní časový úsek, po který se bude dít. Vnější nádvoří, jak jsme si včera malovali, je část církve, která není přikryta. Nemá strop, je otevřená větru a vlivům podnebí. Bůh nepostavil stánek k tomu, aby lidé zůstávali venku (duchovně řečeno), ale volá lidi, aby šli dovnitř a schovali se pod deštník před velkou bouří. Když někdo odmítne skrýt se pod deštník, stane se mu to, o čem mluví 2. verš. Proč Jan neměří vnější nádvoří? Protože tam není žádné zlato. Zlato (Boží charakter) se poprvé objevuje až ve svatyni. Tato konference nás volá, abychom šli tam, kde je zlato. Protože tam je Bůh a tam je přikrytí. Takže 3,5 let bude církev vnějšího nádvoří ničena pohany. Mimochodem, církev vnějšího nádvoří je nazývána také církví „měsíce“. A o ní se říká, že bude během 6. pečeti v krvi, což je obraz zkázy. To je ve Zjevení v 6. kapitole.²

Je tady ještě jedna církev. To je ta prostřední církev, svatyně. Je někde uprostřed Božího záměru, není už venku, ale není ještě úplně vevnitř. O této ženě neboli svatyni čteme, že bude velice tvrdě pronásledována, ale skryta. Bůh pro ni připravil místo úkrytu. O tom jsme už četli. Opět je její azyl omezen přesným obdobím 3,5 let. Žena utekla na poušť, kde měla od Boha připravené místo, aby ji tam živili 1260 dnů (Zjevení

² Zj 6:12 – „I pohleděl jsem, když otevřel pečeť šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce zčernalo, jako pytel žíněný, a měsíc všecken jako krev.“

12:6). Takže služba pacholíka, dvou svědků, je sytit, živit, Boží lid. Mít službu syćení Božím slovem a životem. A to je to, k čemu nás Bůh volá – abychom se sytili Božím slovem.

Takže na závěr: celý Boží plán vrcholí v tomto období 3,5 let. Kdybych měl čas, mluvili bychom ještě o prvotinách vzkříšení. Protože vzkříšení při příchodu Krista je následek a odezva na to, že vstanou dva svědkové. Nejdříve povstanou prvotiny, to jsou dva svědkové. A to otevře cestu pro vzkříšení ostatních svatých. Nemáme na to teď čas. Nicméně vidíte a četli jsme, že vzkříšení dvou svědků se odehraje ještě v době šesté trubky. Když však čteme o příchodu Krista a vzkříšení těch, kteří zesnuli s Ním, tak se tam říká, že je to při poslední trubce.³ A to je sedmá trubka. Haleluja.

Chtěl bych skončit na tomto místě, i když by se dalo pokračovat ještě z jiných míst Písma. Věřím, že Bůh nám odhaluje svůj plán mnoha způsoby. A věřím, že jsme blízko. Přichází čas, kdy ďábel bude svržen z nebe na zem a kdy Bůh znovu spustí stopky a dokončí sedmdesát týdnů, dokončí sedm let smlouvy z Daniela 9. Haleluja.

Dovětek Burta Asbilla

Věřím, že se neurazíte, ale zjišťuji, že církev je v podstatě líná. Chceme kázání, modlitby, chceme chvály. K tomu není potřeba příliš kolektivního úsilí a energie. Nechceme však přemýšlet. A kdykoli se dostaneme do prostředí, kdy náš intelekt je provokován, je pro nás velice složité se soustředit.

Je jeden malý verš, který vám chci zanechat. Většina lidí úplně přesně neví, proč věří tomu, čemu věří. Je to většinou založeno na nějaké emotivní reakci a trochu váhám použít slovo intelektuální, protože to není přesně to, co chci říct. Ale nemám lepší slovo, tak ho použiji, protože poukazuje na proces našeho mentálního přemýšlení.

³ 1Kor 15:51 – „Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.“

Už jsem v evangeliu asi 35 let. Nemyslím tím nějakou nominální církev vně, ale myslím tím toto Slovo evangelia království. Měl jsem příležitost poslouchat několik velice pomazaných učitelů. Slyšel jsem obrovská zjevení. Nikdy jsem to však neslyšel vně té služebnosti. Ale v tom včerejším a dnešním shromáždění bylo zjevení poslední doby, Slovo poslední doby, předloženo tak jednoduše a tak přesně, že je to absolutně úžasné. A víte, Bůh nikdy nic nedělá jen tak, aby se to náhodou stalo. Musíme skládat účty z toho, proč věříme tomu, čemu věříme. Chci vám zde zanechat jeden zajímavý verš. Je to v 1. Petrově epištole ve 3. kapitole. Už nemám moc času, tak nebudu číst okolní verše, můžete si je přečíst sami. Přečtu 15. verš: *„Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní.“*

Je nutné, abychom se nejen dobře cítili a byli dobří, ale je potřeba, abychom znali důvod našich pocitů a místo, kam spějeme. Amen.